

Димчо Дебелянов

Когато нощ се спусне над
земята...

Когато нощ се спусне над земята
и морний ден в незнаен край замине,
самин кат плаха сянка в тъмнината
заскитвам аз сред тъмните градини.

И дълго вслушан с трепет непонятен
в словата на кристалното мълчанье,
аз спомням за деня си невъзвратен
и пролетното слънчево сиянье.

Предчувствие смътно болен дух обзима,
избликва кръв из цъфналите рани
и пламва мъката неугасима
зарад искрите, рано разпиляни.

Тогава морен спирам край фонтана
и плача с тях – те мойта скръб дозели, –
оголени върби през есен ранна
и кипариси в сян чела навели.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6103>]